

Част първа

*А Той рече: на какво е подобно царството Божие, и на какво да го оприлича?
Прилича на синапово зърно, което човек взе и посея в градината си; то израсна и стана
голямо дърво, та небесните птици си виеха гнезда в клоните му. (Лука 13:18-19)*

Прилича на синапово зърно. Царството Божие, което е най-великото от всички неща, най-трайното, най-фундаменталното, най-вечното е подобно най-малкото от всички неща. Христос взел едно синапово зърно. Тази притча е парадоксална, защото не очаквахме Христос да ни каже такова нещо. Сигурен съм, че когато учениците и другите хора видели Христос да започва да говори - *на какво е подобно царството Божие, и на какво да го оприлича?* - всички очаквали да чуят, че царството небесно е подобно на нещо като фадрома, която събаря всичко и прокарва път, за да може Бог да мине и да не остави нищо след Себе Си. Тук по парадоксален начин чуваме противоположното.

Прилича на синапово зърно.

Кой от вас отдава значение на едно синапово зърно? Никой. Абсолютно никой, дори да си в състояние на огромна нужда, няма да кажеш:

имам синапово зърно в джоба си и ще направя нещо с него

!

Царството Божие, най-великото от всички неща, е най-малкото от всички тях— в този свят и по начина, по който ние разбираме нещата. Тоест то е нещо, което не слагаме в сметката, не го зачитаме, имаме по-важни неща да вършим, имаме нашата професия, семейство, пари, бедност, мъки. Нямаме Царството Божие и във всеки случай, ако го имаме, то е в някой ъгъл на ума ни, като вероятност и нещо евентуално, което не знаем много добре какви проблеми ще ни реши и не знаем защо е толкова нужно, колкото Евангелието твърди. Така ли е? Тоест изобщо не сме сигурни, че това ще ни грабне или в крайна сметка ще ни реши проблемите. Проблемите са тук, сега, чакат решение, за какво царство Божие ми говориш сега? Ти? Какво е това царство Божие? Добре, Бог

може да има Царство, да му се радва, да го има, и ако даде ми едно парче, за в бъдеще, за най-далечното бъдеще, това може да е нещо добро! Добре. Това обаче какво ме интересува? Затова именно тук е Божията мъдрост, защото тук Духът говори, защото Бог говори, но не говори по човешки. Ако аз казвах това, щях да кажа – царството Божие, както ви казах, прилича на фадрома, танк, който идва и нищо няма да остане след него, Бог ще дойде и ще направи всичко така, както Той иска, няма да остави нищо след Себе Си, както мислят някои ислямисти, че Бог води война и то свещена война, Бог има нужда да воюва с неверните и да ги изстреби! Това ли е Бог? В Евангелието не съществува такъв бог. Да го знаете; а съществува синаповото зърно. Тоест едно нищо и пак казвам: в какво състояние трябва да си, за да кажеш, че нямам нищо, освен едно синапово зърно и следователно имам нещо? В това състояние се явява Божието царство- когато се окажеш в това състояние, тоест в състоянието, където всичко това, което имаш, пред тебе, в тебе, до тебе, прилича на едно нищо. Внимавайте. Не Бог е виновен, а ние сме виновни за това преобръщане на ценностите. Царството Божие е едно синапово семе, а царството на този свят е несъмнено, свръхбляскаво, сигурно за себе си, убедено, всички врати се отварят, всички тръби тръбят. Това е великата драма на човека, това е изворът на депресията – т.е. когато смятаме светските неща, които са незначими – за нещо много значимо. Искате ли да намерите извора на депресията, стреса и конфликтите? Това е. За всички нас, слагам вътре и църковните хора, всички нас, които не работят малко повече върху определени неща. И тъй, наистина е нужно да се потрудим вътрешно, защото не можеш да промениш тези неща и този начин на мислене, натискайки едно копче. Царството Божие е синапово зърно, което привидно е нещо незначимо, защото много други неща са значими и тези значими неща ни съкрушават, причиняват ни вреда, но въпреки това ние ги смятаме за значими. И колкото по-голяма вреда ни причиняват, за толкова по-значими ги смятаме и търсим решението на тяхното равнище. Не навлизаме малко по-навътре. Сега виждате определени групи политици, не плащат едно, не плащат друго, намерили са възможност, накрая никой нищо не плаща. Защо? Защото трябва да се намери онази магическа формула, която внезапно ще наложи социална справедливост! Ама тя не се намери толкова време, сега ли ще се намери и то на часа? Освен ако не направим социална революция тук и сега, и понеже никой няма да признае, че е виновен, ние ще го принудим да признае вината си с помощта на пръчки, сопи и пистолети. Ще накараме да си признае и да си плати, ако евентуално се окаже, че въпреки това не е платил, ако дойдат при мене и кажат този е поп!, сигурно има (пари)!, първо ще ме ликвидират и след като видят, че нямам, ще кажат революцията направи грешка! Революцията направи много грешки, тя създаде и напълни ГУЛАГ, милиони хора бяха погубени и убити, милиони, милиони, десетки милиони. От тази система, където злото винаги е извън мене, разбирате ли? Тоест винаги някой друг е виновен. Е, винаги е виновен и някой друг! Това, че някой друг е виновен и то малко или много повече от тебе, е себелюбив начин на мислене и реално тук лежи злото, злото, което ти поразяваш, но ти си част от него, защото начинът, по който го мислиш, вече е лош, и по този начин помагаш на злото. Тоест не помагаш да се разреши проблема, защото постоянно прехвърляш тежестта. Съществува някой отпред и постоянно му прехвърляш топката, нажежената топка, горещият картоф, както казват политиците: Вземете горещия картоф! По този начин никой не го държи и накрая пак пада върху главата ти –ти, който първи си го запратил. И казваш, ето, хвърлиха ми този картоф!- не, това е

картофът, който ти хвърли върху тях и той се е върнал и попаднал в тебе. Този порочен кръг.

Живеем тази криза, която дано да се окаже благословена, защото навярно ще ни накара да осъзнаем много неща, навярно казвам. По повод на тази криза имаме по-голяма възможност да видим начина, по който сме устроила живота си. Когато ставаш част от някакво беззаконие в по-голям мащаб, когато се съгласяваш с беззаконието, когато извличаш полза от него, макар и малка, не трябва да обвиняваш властника в беззаконие, който е взел повече от тебе, понеже ти не си могъл да вземеш повече от него.

Разбирате ли? Темата е деликатна. Да, разбира се, не важи това, което е казал един член на правителството, че заедно ги изядохме (т.е. парите)! Не искам да политиканствам, но в същото време всички ние приехме този начин, това искам да кажа, че го приехме като нещо самопонятно, сякаш да извлечем възможно най-голяма полза, и това вече ни прави отговорни. Ако не искахме това, тоест ако искахме прозрачност, тогава преди 10,20,30 години щяхме да казваме стоп тук! Искам други критерии! Други критерии. Затова да не бъдем толкова наивни, защото, когато за всичко е виновен някой друг, не мога да поправам състоянието. Ако започна от мене, тогава може да се получи нещо.

Връщам се отново към текста и казвам- за всички нас, чиито критерии са изопачени, царството Божие действително прилича на синапово зърно, но въпреки това Христос не протестира за това, не ни пита: защо принизихте така нещата?

"Прилича на синапово зърно, което човек взе и посея в градината си; то израсна и стана голямо дърво, та небесните птици си виеха гнезда в клоните му."

Някой го взел и го сложил в градината си. Представете си сега в какво състояние се намира, за да вземе едно синапово зърно и да го сложи в градината,— нима и той не е в състояние на банкрут? Досега той е живял живота си. Кой засажда насериозно едно синапово зърно?

"...то израсна и стана голямо дърво, та небесните птици си виеха гнезда в клоните му."

И там, където клетият нямал нищо, сега има огромно дърво и си казва: как стана това? Ама да не би да трябва да обръщам по-голямо внимание на синапа? Да не би да трябва да променя малко системата на ценности, след като синапът дава такъв плод и не е толкова незначим, колкото изглеждаше? Вижте как човек сега започва да променя духовната логика, да променя логиката, начина на мислене- имам този синап, той е за хвърляне, но въпреки това във време на нужда го засадох. И видях, че дава стократен плод - това не е ли страшно? Царството Божие е нещо, което смятаме за незначимо, но в крайна сметка то ще пребъде, това казва Христос. Накрая всички ще се обърнете натам, но ще притеглете всички тези мъки поради вашия свободен избор, който е напълно противоположен от това царство. Христос това казва тук. Накрая ще стане голямо дърво, това е величието.

"И пак рече: на какво да оприлича царството Божие?

Прилича на квас, що го взе жена и тури в три мери брашно, докле възкисна всичкото." (Лука 13:20-21)

Тоест това незначимо нещо, което сме хвърлили на боклука, това, което пренебрегваме, което не сме оценили, това, за което казваме: да, добро е, но го остави в ъгъла!, това нещо е Божието нещо и понеже семето и квасът са Божии, в крайна сметка това ще закваси света, а не този или онзи и не знам кой, които имат огромно желание да „заквасят“ всички нас, но накрая Друг „заквасва“. Това ми го каза старец Паисий в даден момент. Веднъж бях много разочарован малко преди той да почине. Аз казах:

- Геронда, всичко е мрачно и черно.
- Кое е черно?
- Знам ли, цялата земя.
- Цялата земя е черна, защото е готова за оран.
- И кой ще я оре?! – го попитах.
- Дяволът ще изоре всичко. Той обаче не знае Кой сее след него.

Чуйте най-дълбок богословски диалог и отговор от един светец. Велик светец. Не знае кой сее отзад. Ти виждаш, че ралото оре почвата и не оставя нищо право. И казваш: бре, детенцето ми, загинахме, погубихме се, край! По човешки това е истина, но има Някой, Който сее отзад - какво сее? Такива малки семена, така казва тук, и накрая ще закваси цялото човечество. Защото сега сме в етапа на свободата, наслаждаваме се, харчим, гуляем - сега, разбира се, плащаме, но може да платим и отново да загуляем, ти откъде знаеш? Вече „узряваме“ за това, народът става по-„зрял“, някакви хубави острови, защо да не дадем някой? Помислете, ще ни изкупят дълга, след това ще можем отново да вземе заем, в началото отново ще купуваме кола на всеки три години, всяка година през октомври земеделците ще вземат субсидии–заплата за цялата година. Общественият сектор ще придобие 3 000 000 чиновници, няма да е нужно университетите да се променят, ще се превърнат в развлекателни центрове и така ще вземаш диплома. Бях в системата, когато стана голямата промяна, тогава бях студент - безплатна храна, безплатно спане, безплатно медицинско и фармацевтично обслужване, надбавки за раждане, жениш се, създаваш деца, внуци, не е нужно да вземеш дипломата. Разбирате ли какво казвам? Тези неща, всички тях, отново да ги направим. Защо не? Гръцкият народ „узрява“ и защо са ни нужни толкова острови? Дали да не дадем един хубав остров? Англичаните умират за един остров, един остров да имаме като тези тук! - така казват. Говоря ви сериозно, понеже ходя в Англия и чета- не продавате ли някой остров? – ме питат? За съжаление, ще „узреем“ и ще продадем. Бъдете сигурни, постепенно.

Царството Божие идва и влиза там, където не сме го очаквали и внезапно историята отива в друга посока. И там, където казвахме, че сме решили проблема –един приятел преподавател в Белград ми казваше - ние вече не сме социалисти! Станахме хора! Какво имаш предвид? Плащаме си! И такси в университета, и книгите си плащаме. Какво? Е, разбира се, само отличниците са освободени. Защо?? Защото нивото толкова беше паднало, нито университети имаме, нито нищо! Чувате ли? В крайна сметка, историята отива в друга посока. Откъде започнахме и накъде отива. Там хората узряват в друга

насока, към тази друга насока, която е царството Божие. Към насока, която не сме си помисляли. Която не съществува в петгодишната програми, в прогнозите на този и онзи от Европейската банка, защото хората не могат да мислят така. Това е Божието действие, Бог идва, Той сее, променя отвътре и казва на хората нови неща. Той ти казва тайни. Я виж тук, друга е целта на живота. Я виж отново нещата! Това нещо е ново и чисто щастие. Ако ти се случи, тогава разбирате. Щастие, внезапно казваш- гледай света колко пощуря! И започваш да търсиш други неща и в тях виждаш реално щастие, но ние загубихме това нещо и затова пощуряхме. Затова днес хората на улицата са пощурели и не знаят какво им става, защото са загубили всичко това. „Вземи свобода!“ – казват на младия човек. Идват студентите и ми казват, отче, имам връзка с една девойка - или обратно. Но имах и едно момче по-рано, което е по-добро, но сега го разбрах. Но преди всичко съществува и трето момче отпреди десет години, когато бях 12 годишна, и в крайна сметка мисля, че то е най-доброто. Не искам да се обвързвам, но обещах да се ожена и се женя след малко, какво да правя? Какво да правиш? Излез вълн на снега и танцувай! Какво да правиш?! Да не казваш нищо повторно, това да правиш. Какво да правиш? Какво да кажеш на този човек?

Такова е състоянието днес. И защо е така? Вземете свобода, какво ти царство Божие? Какъв Бог? Вземи всичко, детенцето ми! Вземай всичко тука! - но какво да прави с тях? Вземи и дай на някой до тебе, който няма. Какво да прави с едно Ферари? Ще се пребие накрая, и себе си, и други хора. Не разбираме, че именно смисълът има значение в историята на живота. Какъв смисъл ще дадеш на нещата, къде ще ги отведеш, не е ли така? Нужен е цялостен процес, за да може човек да придобие този смисъл, това ще научим, това научаваме. Днес младите хора са дезориентирани и не знаят нищо, наситени са откъм десет страни, и ми прави впечатление, че исканията на студентите са за оплакване—постоянно се борят за хляб, образование, свобода. Какъв хляб? Какво образование? Какво купуваш? В Англия всичко си купуваш - даваш 10 000 хиляди евро на месец, а тук какъв хляб, каква свобода, за какво нещо говорим? Каква свобода, какъв хляб- да, сега хляб ще търсите, защото го прахосахме! Не съществуват искания, не виждаш някое студентско движение да отиде и да каже – вижте, искаме работа! Искаме път на достойните! Искаме адекватна диплома! Искаме по-качествено образование! Разбирате ли? Това няма да стане с външна промяна, а с вътрешна промяна, която ние забравихме. Това е царството Божие, това е синаповото семе. Там ще завършим. Без да го искаме. Щем не щем, там ще завършим. Накрая ще кажете, след 3-5-10 години, тези, които сме живи тогава, ще седим и ще казвам, видяхте ли колко хубава беше онази криза? Видяхте ли колко неща разбрахме? Трябва обаче да минем през много неща и не знаем колко, Бог знае колко ще допусне и дано този път да не е много болезнено, защото никой не те обича, когато не обичаш себе си и ние не обичаме себе си. . . Искам да кажа, че е царството Божие е най-дълбокото искане и само този, който го има, разбира колко е важно, но за мнозина е незначимо. Въпреки това накрая именно то ще закваси цялото тесто.

[Към втора част от тук](#)

Превод

от гръцки: Константин Константинов

За да бъде Бог всичко у всички

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Четвъртък, 31 Октомври 2013 09:56

{jcomments off}